

Chương 12

LỆNH HỒ BÌNH ĐẠI PHÁ VÕ ĐANG KIỂM TRẬN

Gió thu hiu hắt. Ánh tà dương soi chênh chếch trên đường cổ đạo.

Một cỗ xe bông chạy vun vút. Ở phía xa xa đã lộ ra một góc thành Đăng Phong.

Trong cỗ xe này có bốn người ngồi.

Ba lão già trạc tuổi ngũ tuần và một thiếu niên lồi hai mươi tuổi, sắc mặt trắng bạch mà xanh xao, bộ dạng hầy còn ngái ngủ. Chàng là thiếu niên áo tía với cặp mắt tinh anh.

Ba già một trẻ chính là bốn vị đại tổng quản trong Dương phủ thành Tương Dương.

Thanh y tổng quản Thiêm Thế Quang, Lam y tổng quản Phùng Giai Vận, Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương và Cẩm y tổng quản Lãng Đăng công tử Lệnh Hồ Bình.

Bọn này đến Đồng Quan. Sau khi dọn dẹp lôi đài, Lệnh Hồ Bình mượn tiếng đến Thư phủ ở Đồng Quan để coi ý trung nhân là Thư Mỹ Phụng cô nương, tiện nhắc việc cầu thân. Chàng hỏi ba vị Thiêm, Phùng, Thượng có muốn đi chơi Hà Lạc một chuyến không?

Nguyên ba người này ở Thư phủ tại Đồng Quan đến Tương Dương mở lôi đài, mục đích tối hậu của họ là mời cho được Lãng Đăng công tử đến Thư phủ nên nghe chàng hỏi vậy dĩ nhiên vui vẻ đi ngay.

Lúc này cỗ xe ngựa bỗng dừng lại.

Xe đang chạy rất gấp dừng lại một cách đột ngột, khiến bốn vị đại tổng quản xuýt nữa bị hất văng ra ngoài.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương hằm hằm nhìn ra phía trước quát hỏi:

– Dương Phúc! Người muốn chết chăng?

Rèm xe vén lên. Người dong xe là Dương Phúc thò đầu vào, vẻ mặt hoảng hốt khê nói:

– Xin tổng quản tha tội. Gặp trường hợp bất đắc dĩ tiểu nhân phải dừng xe. Phía trước có bọn đạo sĩ cản đường. Tên nào cũng nguyền rủa trợn mắt, dường như đều ôm mối bất bình...

Thượng Nguyên Dương sửng sốt hỏi:

– Một bọn đạo sĩ ư?

Lệnh Hồ Bình ngáp dài lên tiếng:

– Nếu bản công tử đoán không lầm thì bọn này có bảy người.

Dương Phúc vội đáp:

– Đúng lắm! Đúng lắm! Tiểu nhân nhớ rõ là bảy người, không hơn không kém.

Huỳnh y tổng quản ngân ngại nói:

– Chẳng lẽ...

Lệnh Hồ Bình xua tay ngắt lời:

– Chúng ta thử ra coi.

Bốn người liền nhảy xuống xe, ngừng đầu lên nhìn thấy trên đường lớn trước mặt quả nhiên có bảy đạo sĩ áo xám đứng đó.

Bọn đạo nhân này đều vào khoảng bốn chục tuổi.

Dương Phúc quả đã hình dung rất đúng... Bảy đạo nhân sắc mặt lầm lì, cặp mắt lấp lánh ánh hàn quang coi chẳng khác những tia chớp giữa đám mây đen, trước khi trời nổi cơn giông tố.

Thiền Thế Quang khẽ nói:

– Đúng là bọn Võ Đang Bát Tử. Lệnh Hồ huynh phải cẩn thận mới được.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

– Tại hạ bảo là Võ Đang Thất Tử.

Phùng Giai Vận nói:

– Lệnh Hồ huynh đừng coi thường bọn mũi trâu này. Nghe nói họ đã luyện thành một thứ kiếm trận kêu bằng Bát Kiếm Liên Hoàn ghê gớm lắm! Cả Bát Bộ Truy Hồn ở Kim Lăng cũng bị hạ trong kiếm trận. Tiểu đệ tưởng hãy để bọn tại hạ ba người ra trước dẫn dụ bớt đi ba tên. Còn lại bốn tên, một mình Lệnh Hồ huynh tìm cách đối phó.

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

– Bất cứ ai trong các vị động thủ trước với bọn họ cũng không còn cơ hội kết bạn với tại hạ nữa.

Thượng Nguyên Dương khẽ nói:

– Lệnh Hồ huynh tự tin có thể đối phó được với cả bảy tên mũi trâu này chẳng?

Lệnh Hồ Bình hắng giọng hỏi lại:

– Nếu trong các vị có ai nhận biết bảy tên mũi trâu đó thì cho tại hạ nghe đạo hiệu của từng người trong bọn họ?

Thượng Nguyên Dương đáp:

– Cái này phải hỏi Thiền huynh mới biết.

Thanh y tổng quản Thiền Thế Quang gật đầu khẽ nói:

– Kể từ mé tả qua mé hữu theo thứ tự sau đây: Bạch Vân Tử, Xích Tùng Tử, Huyền Hạc Tử, Thanh Phong Tử, Tử Yên Tử, Huỳnh Trần Tử. Trong đám này Huyền Hạc Tử đứng đầu, nhưng võ công thì Bạch Vân Tử và Huỳnh Trần Tử cao thâm hơn hết.

Thanh y tổng quản vừa dứt lời thì bảy đạo nhân đã sấn tới trước mặt.

Huyền Hạc Tử đi giữa tiến lên nhìn bốn người bên này lạnh lùng hỏi:

– Vị đi trước có phải là Lệnh Hồ thí chủ?

Lệnh Hồ Bình ngấm nghĩa bảy đạo nhân một lượt rồi gật đầu, thủng thẳng hỏi lại:

– Đạo trưởng có điều chi dạy bảo?

Huyền Hạc Tử mặt lạnh như tiền trầm mặc hỏi:

– Chắc tiểu thí chủ chẳng lạ gì bọn bản đạo bảy người có mối liên quan thế nào với Thương Ưng đạo nhân.

Lệnh Hồ Bình khẽ “Ừ” một tiếng, hỏi:

– Tại hạ không rõ mối quan hệ giữa các vị ra sao?

Huyền Hạc Tử miệng niệm Vô Lượng Phật, sắc mặt lập tức biến thành xanh xám. Hắn không trả lời quay lại vẫy tay.

Sáu đạo nhân đứng đằng sau liền chống kiếm tiến tới.

Lệnh Hồ Bình quay lại nhìn Huỳnh y tổng quản nói:

– Thượng tổng quản! Tổng quản hãy vào thành trước mượn phòng và bảo điểm gia chuẩn bị cơm rượu. Hãy khoan! Còn nữa! Trên bàn ăn cần phải có ba món không thể thiếu được là một đĩa Can Ty Thang Nhị, một đĩa Diêm Thúy Hoa Sinh, một đĩa Trư Nhĩ Đóa.

Rồi chàng nhìn Lam y tổng quản Phùng Giai Vận nói:

– Phùng tổng quản đến hẻm Vương Ma Tử hỏi mục già trong Quần Phương Viện coi ả Hương Bách Hợp còn ở đó không? Đồng thời Phùng huynh dặn bọn họ sắp đặt một phòng sạch sẽ tĩnh mịch. Đêm nay Lệnh Hồ mỡ tới đó ngủ trọ.

Thượng, Phùng đã biết Lãng Đãng công tử nói một là một hai là hai, quyết không canh cải. Lúc này dù hai lão không muốn bỏ đi vẫn phải vâng lời vào thành trước.

Bọn đạo sĩ thấy Lãng Đãng công tử gặp lúc khẩn yếu thế này lại sai hai người đi nơi khác, không khỏi ngạc nhiên, bất giác dừng bước.

Sau cùng Lệnh Hồ Bình nhìn Thiêm Thế Quang nói:

– Tổng quản cùng Dương Phúc đánh xe vào bên đường dừng lại. Hễ thấy tình trạng khẩn cấp thì hô hoán hay la ó cũng được, nhưng nhớ kỹ chớ có động thủ. Ngoài ra nên chuẩn bị một ít thuốc giấu.

Huyền Hạc Tử chờ Dương Phúc đánh xe lảng ra rồi ngừng đầu lên hỏi:

– Thí chủ đã thu xếp xong chưa?

Lệnh Hồ Bình ung dung lấy thanh Hàng Long kiếm cầm tay lạnh lùng đáp:

– Giao phó xong cả rồi. Nếu đạo trưởng không nhẫn nại được nữa thì động thủ ngay đi. Bằng đạo trưởng có thể nán lại, tại hạ sẽ nói một vài câu.

Huyền Hạc Tử mặt lạnh như băng hỏi:

– Tiểu thí chủ còn nói gì nữa?

Lệnh Hồ Bình giơ bảo kiếm lên hỏi:

– Đạo trưởng có biết thanh Hàng Long kiếm này chủ cũ là ai không?

Huyền Hạc Tử đáp:

– Cái đó tiểu thí chủ nên tự hỏi mình là hơn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tại hạ muốn nói đó là bảo vật tổ truyền của một vị tiêu sư họ Hồ tại Hồ gia trang tại Đông Ba. Đạo trưởng có ý kiến gì không?

Huyền Hạc Tử đáp:

– Chuyện Hồ gia ở đâu ra? Bản đạo chỉ biết đó là vật tùy thân của sư đệ Thương Ưng đạo nhân trước khi lọt vào tay tiểu thí chủ.

Lệnh Hồ Bình khẽ thở dài hỏi:

– Bạn hữu giang hồ đều bảo Lệnh Hồ Bình này có tính hiếu sát, nhưng trước nay chưa ai cản胆 bản công tử hạ sát những người vào bậc nhất. Nếu những nhân vật võ lâm hiện nay đều giống như đạo trưởng thì đến mười tên Lãng Đãng công tử cũng không phải là nhiều. Có đúng thế không?

Huyền Hạc Tử quay phắt lại phất áo bào, lớn tiếng hô:

– Tiến lên!

Sáu đạo nhân rút trường kiếm khỏi vỏ tẩn ra bốn góc rất mau lẹ, vây Lệnh Hồ Bình vào giữa.

Lệnh Hồ Bình hai mắt trông thẳng, bảo kiếm cặp vào nách đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

Dưới ánh dương quang lấp loáng, vòng kiếm bắt đầu thu lại. Bảy mũi kiếm từ bốn mặt tám phương nhắm chỉ vào bảy nơi huyết đạo trên người Lệnh Hồ Bình. Chỉ cần một huyết đạo bị trúng kiếm là sáu thanh trường kiếm kia phóng tới như mưa.

Lệnh Hồ Bình đứng giữa vòng mũi kiếm vẫn không cử động.

Bảy mũi kiếm tiếp tục đưa sát tới và đã bắt đầu rung động. Kiếm thân lấp loáng ánh ngân quang rùng rợn.

Nhưng mũi kiếm phóng gần vào chỉ còn cách chừng ba thước là tới đích.

Lệnh Hồ Bình vẫn không nhúc nhích. Cặp mắt chàng thủy chung nhìn chăm chú vào Huyền Hạc Tử tựa hồ không biết gì đến sáu thanh kiếm bên ngoài.

Thanh y tổng quản Thiêm Thế Quang rất tin tưởng ở nơi Lãng Đãng công tử mà lúc này cũng kinh tâm động phách, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Lão hận không thể nhảy xổ lại để giúp chàng một tay.

Giữa lúc ấy Huyền Hạc Tử ở phía chính diện đột nhiên niệm Phật hiệu, phát động thế công. Lão vung tay kiếm nhảy xô tới nhằm phóng kiếm vào trước ngực đối phương.

Huyền Hạc Tử vừa chuyển động thân hình, sáu thanh trường kiếm kia hưởng ứng liền. Sáu luồng kiếm quang như con nhện con ngan xà chụp xuống người Lệnh Hồ Bình.

Võ Đang kiếm trận quả nhiên không phải tầm thường!

Lệnh Hồ Bình ở giữa màn lưới kiếm lún thấp người xuống. Đột nhiên thanh bảo kiếm của chàng như con rồng thiêng ngoằn ngoèo bay ra. Chiêu thức này cực kỳ mau lẹ khiến người ta phải lóa mắt.

Chàng ra chiêu nhằm tấn công một mình Huyền Hạc Tử, tựa hồ chỉ cần đối phó với một mình hắn. Huyền Hạc Tử mà bị hạ thì dù chàng có bị sáu mũi kiếm đâm thủng sáu chỗ cũng không đáng kể. Dĩ nhiên Huyền Hạc Tử không muốn liều chết với chàng. Hắn lộn ngược người lại lùi ra xa hơn trượng.

Lệnh Hồ Bình dường như đã tính trước Huyền Hạc Tử sẽ đi nước cờ này. Kiếm quang thu lại, người chàng xoay chuyển. Thanh Hàng Long kiếm lại phóng ra lần thứ hai.

Bọn đạo nhân khiếp sợ oai danh Lãng Đãng công tử, hiển nhiên chưa dám ra tay dùng loạn kiếm đâm chém chàng. Mọi người hoàn toàn bắt chước Huyền Hạc Tử, thu kiếm về lùi lại.

Tuy bọn đạo nhân chưa thẳng thắn đón tiếp, nhưng tiến thoái rất có thứ tự, trận thế vẫn hoàn chỉnh.

Lệnh Hồ Bình dường như không tính nước phá vòng vây xông ra.

Huyền Hạc Tử lại hạ lệnh tấn công, nhưng trận thế biến hóa khác lần trước. Bảy mũi kiếm không đồng thời phóng ra mà chia làm ba giai đoạn. Ba người động thủ đầu tiên là Huyền Hạc Tử, Bạch Vân Tử, Huỳnh Trần Tử.

Còn bốn tên nữa chẳng những không ra tay, mà lúc ba người tấn công chúng còn lùi lại một bước dài.

Lệnh Hồ Bình ở giữa trận bật lên tiếng cười đông dặc. Đột nhiên chàng vọt mình lên cao hơn ba trượng. Người còn lơ lửng trên không bỗng xoay đi, lia thanh Hàng Long kiếm như sao sa rồi đột nhiên vọt tới đón đầu Huyền Hạc Tử.

Lúc Lệnh Hồ Bình vọt lên không, Bạch Vân Tử và Huỳnh Trần Tử vội lùi về nguyên vị. Lam Khê Tử và Thanh Phong Tử cầm kiếm xông ra thay thế.

Huyền Hạc Tử di chuyển thân hình cùng Lam Khê Tử và Thanh Phong Tử lướt đi.

Lệnh Hồ Bình phi thân hạ xuống chỗ Huyền Hạc Tử đứng trước. Nhưng người chàng vừa hạ xuống, Huyền Hạc Tử đã mất hút.

Lam Khê Tử và Thanh Phong Tử ở phía sau hơi trường kiếm rút lên veo veo tập kích hai bên.

Giữa lúc ấy hai đạo nhân khác là Thiết Tùng Tử và Tử Yên Tử cũng cầm kiếm lướt qua bên mình Bạch Vân Tử và Huỳnh Trần Tử nháy tới đầu đường bên kia.

Lệnh Hồ Bình nghe tiếng gió, chuyển mình lướt đi tránh khỏi những chiêu kiếm đâm tới chỉ khẽ không đẩy một tấc.

Lam Khê Tử và Thanh Phong Tử đánh một đòn không trúng, lập tức thu kiếm về lùi lại. Chỗ Lệnh Hồ Bình vừa đứng bỏ trống liền được Xích Tùng Tử và Tử Yên Tử thay vào.

Qua mấy phen chiết chiêu, tuy phân nửa Thất Tử đã thay đổi phương vị nhưng trận thế vẫn giữ nguyên hình. Bảy thanh trường kiếm không ngớt trở vào Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình vẫn bị hãm trong kiếm trận như trước.

Tiếng niệm phật hiệu vang lên. Kiếm trận ba lần tản ra thu lại.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh, trên môi bỗng lộ ra một nụ cười. Chàng thấy Thất Tử hai lần bao vây vẫn chưa thực sự ra tay, dường như chàng đã khám phá chỗ dụng tâm của đối phương.

Bảy tên mũi trâu hiển nhiên dùng âm mưu tiêu hao chân lực chàng.

Chàng không nhịn được nữa. Nếu cuộc chiến tiếp diễn như vậy thì thanh bảo kiếm trong tay chàng có giết được một người bên đối phương nhưng chính chàng cũng bị sáu thanh trường kiếm đâm chết.

Bảy thanh trường kiếm dần dần thu nhỏ vòng vây. Lệnh Hồ Bình để kiếm ngang trước ngực mục quang chàng lại nhìn chăm chú vào một mình Huyền Hạc Tử tựa hồ muốn bảo hấn:

– Lại đây! Thử xem giữa hai ta, số mạng ai lớn hơn?

Huyền Hạc Tử thấy Lệnh Hồ Bình tay cầm bảo kiếm đột nhiên thay đổi tư thức. Mắt hấn bất giác sáng lên, hấn gật đầu hô:

– Thiện tai! Thiện tai!...

Bọn đạo nhân nghe Huyền Hạc Tử trước niệm Phật “Vô Lượng Thọ Phật”, bây giờ đổi thành “Thiện tai”, dường như có chủ ý gì khác, đều phấn khởi tinh thần.

Huyền Hạc Tử chưa niệm dứt câu, bảy thanh trường kiếm đồng thời động thủ.

Ánh ngân quang lấp loáng như sóng cồn chớp giạt.

Bỗng một tia sáng bạc lóe mắt. Lệnh Hồ Bình ở giữa kiếm trận mất hút.

Tiếp theo một đám ngân tinh vọt lên cao tám thước rồi tản ra đầy không gian.

Đồng thời một thân hình màu tía ở giữa đám ngân quang bay lướt đi.

Cùng với người bay lên là một tấm lam quang phát phới.

Tiếp theo những mảnh ngân tinh tới tấp rớt xuống. Nguyên là những mũi trường kiếm gãy thành từng mảnh.

Thân hình màu tía kể đó từ từ hạ xuống. Tử quang thu lại, con người xuất hiện. Chính là Lăng Đãng công tử Lệnh Hồ Bình.

Lúc này bảy đạo nhân đã trở về đứng nguyên vị. Trường kiếm trong tay mọi người đều cụt mất một khúc mũi. Mặt ai nấy đỏ lên như áng mây hồng.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên thu kiếm lùi lại, nhẹ buông tiếng thở dài. Chàng vén góc áo lên từ từ tra thanh Hàng Long kiếm vào vỏ.

Dương Phúc ngồi trên xe ngựa rất đỗi ngạc nhiên hỏi:

– Lệnh Hồ tổng quản của chúng ta đã làm gì vậy?

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang gục gặc cái đầu muốn nói lại thôi.

Giữa lúc ấy Lam Khê Tử bỗng nhiên la hoảng.

– Huyền Hạc Tử sư huynh! Trước ngực sư huynh làm sao rồi?

Huyền Hạc cúi đầu nhìn xuống bất giác đứng đờ người ra.

Một tia máu hồng đang ứa ra theo vạt áo bào xám chảy xuống như một dây hồng. Trước ngực gần đã nhuộm đỏ một mảng lớn bằng miệng bát...

Huyền Hạc Tử mất tối sầm lại. thanh trường kiếm rớt xuống đất đánh keng một tiếng.

Hắn tựa hồ say rượu lão đảo xông về phía trước mấy bước, đột nhiên đứng lại té xuống.

Huyền Hạc Tử ngã ra rồi! Tử Yên Tử bỗng la lên:

– Bạch Vân sư huynh! Sư huynh...

Xích Tùng Tử cũng trợn mắt la hoảng:

– Trời ơi! Lại còn Huỳnh Trần sư huynh!

Bọn đạo nhân nhốn nháo cả lên.

Lệnh Hồ Bình ung dung nhảy lên xe ngựa giục:

– Ngày giờ không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

Cỗ xe lên đường rồi, Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang nhẹ buông tiếng thở

dài nói:

– Lệnh Hồ huynh giết ba tên mũi trâu kia, chắc rồi đây còn sinh lắm chuyện.

Lệnh Hồ Bình quay lại hỏi:

– Làm gì mà lắm chuyện?

Thiền Thế Quang đáp:

– Lệnh Hồ huynh vừa giết ba đạo nhân. Bọn chúng đều là đệ tử của những nhân vật trọng yếu.

Lệnh Hồ Bình cười lạt hỏi:

– Võ Đang Tam Lão chứ gì?

Thiền Thế Quang ngơ ngác hỏi:

– Sao? Chẳng lẽ Lệnh Hồ huynh vì chúng là đệ tử dưới trướng Tam Lão mà hạ thủ giết đi?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu cười đáp:

– Chẳng giấu gì Thiền huynh. Trước khi tiểu đệ hạ thủ đã lựa chọn, nhưng không phải vì bọn họ là đệ tử của Tam Lão.

Thiền Thế Quang ngạc nhiên hỏi:

– Sao lại có chuyện trùng hợp thế được? Lệnh Hồ huynh không giết kẻ khác lại nhè ba tên đó hạ thủ tất phải có lý do?

Lệnh Hồ Bình gật đầu cười đáp:

– Lý do rất giản dị.

Thiền Thế Quang hỏi vặn:

– Lý do nào?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Vì bọn họ là những nhân vật cột trụ trong kiếm trận vừa rồi. Phải trừ diệt ba cây cột đó, thiên hạ mới thái bình được.

Thiền Thế Quang vẫn chưa tin hỏi:

– Vậy mà sao khi Thiền mỗ hỏi, Lệnh Hồ huynh lại đoán chúng là đệ tử dưới trướng Tam Lão?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Cái đó do Thiền huynh nói ra. Phái Võ Đang tuy danh vọng lớn, nhưng những nhân vật khó chơi ở phái này có thể đếm trên đầu ngón tay. Vừa rồi nghe giọng lưỡi Thiền huynh thì ngoài Tam Lão dĩ nhiên không còn ai nữa.

Thiền Thế Quang thở dài hỏi:

– Ba lão đó võ lâm đều biết tiếng. Bữa nay dù Lệnh Hồ huynh bảo là vô tình hạ thủ nhưng ba lão tề hạp kia nhất định không chịu bỏ qua. Đáng trách Thiêm mỗ vừa rồi không nhắc nhở Lệnh Hồ huynh một tiếng.

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

– Thiêm huynh có nhắc tới cũng bằng vô dụng. Ai đã chạm phải bản công tử mà bản công tử nhận ra nên giết là nhất luật hạ sát. Nên biết người võ lâm ai cũng có sư phụ. Trên sư phụ còn có sư tổ. Nếu vì đối phương là đồ tử đồ tôn của nhân vật này nọ mà phải úy kỵ thì thà rằng ở nhà đừng ra ngoài.

Lệnh Hồ Bình đột nhiên giơ tay lớn tiếng hỏi:

– Sao? Con nhỏ đó không còn ở đây ư?

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận rảo bước chạy lại đáp:

– Còn, còn ở đây. Khi Phùng mỗ bỏ đi, con nhỏ cũng muốn ra cửa. Thị nói là một vị đại quan nhân gì gì ở Đông thành trong nhà có hội, nhưng tiểu đệ nhất định ngăn trở. Tiểu đệ lưu lại mười lạng bạc, dặn bọn họ bữa nay không được tiếp khách nào khác. Con nhỏ đó người xinh đẹp. Nghe Phùng mỗ nhắc tới danh tự công tử, thị rất cao hứng. Chúng ta đã vào đây thì tìm vào khách điểm nghỉ ngơi.

Lệnh Hồ Bình nhảy xuống xe nói:

– Nghỉ một lúc rồi hãy đi.

o O o

Trong Quần Phương Viện tiếng cười nói ồn ào từ canh một, bây giờ mới chấm dứt.

Thượng Nguyên Dương, Phùng Giai Vận, Thiêm Thế Quang đưa mắt cho nhau rồi lục tục đứng dậy cáo từ.

Lệnh Hồ Bình cũng không giữ, chỉ dặn ba người ở khách điểm chờ đợi. chàng rượu đã ngà ngà kéo Hương Bách Hợp cô nương dậy, do hai tên a hoàn cầm đèn lồng đi vào hậu viện.

Bên này Thượng, Phùng, Thiêm ba người về đến khách điểm chưa đi nghỉ ngay, dặn nhà điểm chuẩn bị một mâm rượu thịt rồi đóng cửa thượng phòng lại.

Ba vị trong phòng vừa ăn uống vừa nói chuyện nhỏ với nhau.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận khẽ hỏi:

– Lúc gã tiểu tử bị hãm trong kiếm trận, Thiêm huynh có ghi nhớ toàn bộ từng chiêu từng thức mà gã đã sử dụng không?

Thanh y tổng quản Thiêm Thế Quang gật đầu đáp:

– Ghi nhớ hết rồi.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương hỏi tiếp:

– Gã có sử chiêu như hôm còn ở lôi đài không?

Thiêm Thế Quang lắc đầu đáp:

– Không.

Phùng Giai Vận trầm ngâm một chút rồi ngừng đầu lên hỏi:

– Vừa rồi Thiêm huynh bảo gã tiểu tử ra chiêu tối hậu để phá kiếm trận, chỉ thấy gã vung kiếm ra một nhát mà không thấy biến hóa gì phải không?

Thiêm Thế Quang gượng cười đáp:

– Các vị có thể tiểu Dương...

Thượng Nguyên Dương chau mày nói:

– Hắn hiểu thế nào được? Có điều Thượng mỗ nhận thấy Thiêm huynh quả không bỏ sót chiêu này. Thiêm huynh hãy trấn tĩnh tâm thần nghĩ kỹ lại coi.

Phùng Giai Vận khẽ thở dài đáp:

– Thanh kiếm vung ra hốt dứt bảy mũi kiếm, đồng thời đả thương ba người mà ở cùng một bộ vị, há chẳng là chuyện thần thoại? Ta không thể tin Thất Tuyệt kiếm pháp của Đinh Mão kỳ sĩ lại huyền diệu đến thế.

Thiêm Thế Quang nói:

– Phải thành thực công nhận: về kiếm thuật, chúng ta mới biết được một chút. Có khi lão đông gia của chúng ta giải thích được chiêu này cũng chưa biết chừng. Trường hợp mà lão đông gia cũng không hiểu thì chỉ còn đường chạy lên Long Môn một chuyến để hỏi vị Tổ phụ lão hộ pháp kia.

Thượng Nguyên Dương và Phùng Giai Vận gật đầu không nói gì.

Tiếp theo ba người tay cầm hồ rượu, mắt lơ đãng ngó mâm cỗ, dường như đang có tâm sự gì.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương đột nhiên phá tan bầu không khí tịch mịch, ngừng đầu nhìn Phùng Giai Vận hỏi:

– Hôm ấy lão xú quỷ đả lôi đài đã ra chiêu cầm nã bằng một công lực kỳ dị để hóa giải cầm nã thủ pháp của Phùng huynh. Sau Phùng huynh hỏi tên tiểu tử đó, thì gã bảo sao?

Phùng Giai Vận đáp:

– Gã bảo đó là một thứ Cửu Truyền Huyền Dương Công gì đó rất hiếm thấy.

Thượng Nguyên Dương hỏi:

– Cửu Truyền Huyền Dương Công ư?

o O o